

inde" — som hun kaldte hende. Fru Vilhelmines slanke Skikkelse med den fornemme Holdning havde hun kendt fra Gaden i mange Aar, og den syntes hende at love saa meget. At hun var en Datter af „Kaffe-Søholm“, vidste hun ikke dengang. Nu havde hun længst forstaaet, at Vilhelmine temmelig koldsindigt havde giftet sig med hendes Fætter for at komme ind i en anset Familie og blive Jægermesterinde.

„Stakkels John!“ — tænkte hun. „Med alle sine Latterligheder er han dog for god til den klamme Snog!“

Nogle hæslege Fløjtetoner, der lød ud til dem gennem et aabentstaaende Vindu, fik hende til at fare sammen.

„Hvad er dog det? Hvem spiller Fløjte her?“

„Det er Tante. Hun har læst i et af sine Sundhedsblade, at Fløjtespil skal være godt for Fordøjelsen, og nu øver hun sig en halv Time efter hvert Maaltid. Det er rædsomt at høre paa; men naar hun tror, det kan hjælpe hende, maa man jo finde sig i det.“

I dette Øjeblik hørtes Jægermesterens besynderlige Drengestemme inde i Stuerne. Han gav en af Pigerne Besked angaaende et Telegram, han ventede.

„Bring mig det straks, naar det kommer!“

I det samme traadte han ud paa Verandatrappen: en lille kort-halset Mand i et lysegraat Jakkesæt, en korpulent Udgave af hans berømte Broder Professorens, de samme runde, røde Barnekinder, det samme glatte, lysegule Haar, ogsaa de samme staa-blåa Øjne, men rigtignok uden Broderens Kløgt i Blikket.

Da han havde hilst og gjort Undskyldning, fordi han ikke havde været tilstede ved Ankomsten, vendte han sig om mod Fru Vilhelmine.

„Du sørger vel for, at jeg faar noget at spise,“ sagde han bydende.

„Der er givet Pigerne Ordre,“ svarede hun ud i Luften uden at se paa ham.

Lidt efter rejste hun sig alligevel og gik ind.

„Har du haft Forretninger, John?“ spurgte Fru Bertha, som nu ogsaa kunde mærke Tordenluften.